

чудили на конница та (американци ти не били вждали желѣзо и коше). Гръмене то на топове ти имъ се струвало, че гърми на небо то, та ги било много страхъ. Испанци ти отъ своя страна много се зачудили, слѣдъ бѣдни ти Источно-Индски диваци, кога нашли тамъ обработени нивя и много градове, сградени добрѣ.

Заповѣдници ти на мексикански ти области обадили на царь тѣ си Монтезума, че дошли бѣли войници; той много пѣти прашталъ на Кортеца голѣми дарсве, и го молилъ да си иде. Нѣ Кортець казвалъ, че той е пратенъ отъ испанскій краль, и, че безъ друго трѣбва да се види съ Монтезума, та вървѣлъ напредъ. Най-сетнѣ Испанци ти слѣзнали отъ планина та въ поле то, дѣто се намирала столица та на Мексиканско то царство. Тоя градъ билъ голѣмъ; кѣшти ти и храмове ти били направени все отъ бѣли камъне; той билъ много хубаво изграденъ на единъ островъ всрѣдъ едно езеро, Тецкуко, и се скачалъ съ сушата съ нѣколко плетишта или прѣстници. Монтезумъ самъ посрешналъ Кортеца, като седналъ на едно хубаво носило, обиколенъ съ царски ти си людие, които били облѣчени въ памучни мантии и съ пера на главити. Царь тѣ любезно поздравилъ Испанци ти, и имъ отредилъ за живѣние една голѣма каменна кѣшта. Кортець тутакси се укрѣпилъ въ нея съ войска та си, и се приготвилъ да се чува ако налѣти нѣкои на него. Нѣ страшливий Монтезумъ не се наелъ да се бие. Кортець го придумалъ да иде въ кѣшта та, дѣто живѣли Испанци ти, и Монтезумъ миналъ подъ тѣхна забрана. Мексиканци ти, подучени отъ жръци ти си, обстъпили кѣшта та, дѣто живѣли Испанци ти, нѣ Кортець накаралъ Монтезума та се качилъ на стѣна та и придумвалъ бунтовници ти да се разидатъ. Бунтовници ти не рачили да слушатъ Монтезума, и го хокали за малодушие то му, думали му, че е издадникъ, и хвърляли възъ него стрѣли и камъне като градъ. Той